

*Steven: "De dagelijkse zorgen voor mijn patiënten doen me vaak ook stilstaan bij mijn eigen leven."
(foto HVdS)*

Thuiszorg in de kijker

Een gesprek met Steven Van Malderen opent deuren

Hoe ken je Steven? Vanuit het voetbal? Vanuit de fanfare? Vanuit de muziekwereld als lid van Duk? Bij hem thuis – in de schaduw van de Mollemse kerktoren – zochten we hem op. “Dank zij mijn collega kon ik die avond tijd maken voor dit interview,” liet hij ons vooraf weten.

Dromen van een job in de zorg

Met zijn jongere broer Bart groeide Steven (44) op in de Merchtemse Spiegellaan. Zowel voor het basis- als het secundair onderwijs kozen zijn ouders voor Sint-Donatus. De keuze voor werkzekerheid richtte hem naar Erasmus in Jette waar hij de studies verpleegkunde volgde. Tijdens een stage in het derde (en toen nog laatste) jaar kwam hij terecht bij een groep zelfstandige verplegers die ook een rusthuis uitbaatten in Ottignies. Ze boden hem meteen een job aan in de nachtdienst. “Ik heb dit een half jaar gedaan,” zo blikt Steven terug, “en er zelfs

aansluitend nog thuisverpleging in het Brusselse aan toegevoegd. Hard gewerkt, maar tevreden over de kansen die kreeg. Gelukkig woonde ik toen nog in hotel mama. Mijn moeder zorgde echt voor alles! Een mooie periode! Vanaf 2001 nam ik de praktijk van een zelfstandig verpleegkundige over en zo belandde ik in de regio Meise-Wemmel. Sporadisch neem ik er wel een aantal patiënten bij in Mollem of Merchtem.”

Het gezin neemt belangrijke plaats in

Samen met Vanessa Geurts, zijn vrouw, heeft Steven twee zoontjes: Jules (6) en Mathieu (4). Ook Vanessa heeft een zelfstandig statuut en werkt haar marketingopdrachten vooral thuis af, maar door de drukke dagtaken van beide partners zijn er duidelijke afspraken nodig. “Elke dag sta ik om 5 uur op, want mijn eerste patiënt wacht me drie kwartier later al op. Gelukkig wil niet iedereen dat ik zo vroeg in de ochtend langskom. Je begrijpt dat ik een hele bos sleutels bij me heb, want slechts op weinig plaatsen kan ik vooraf aanbellen. Er zijn veel bedlegerige patiënten bij of mensen die zich in een rolstoel bevinden of zich moeizaam met de rollator behelpen.” Alle dagen komt Steven langs bij chronisch zieken, bij sommigen zelfs driemaal daags, bij bedlegerige mensen, facultatief bij patiënten die recent uit het ziekenhuis ontslagen zijn. “Elke namiddag kan ik omstreeks 17 u. de kinderen op school ophalen. En tot ze in bed liggen, blijf ik thuis. Maar dan moet ik weer de baan op, en vaak is het dan al 23 u. voor ik de deur achter me sluit. Het zijn lange en drukke dagen. Maar ik haal er wel veel voldoening uit! Elke vrijdag ben ik thuis en ook één weekend op twee. Dan wil ik er zijn voor mijn vrouw en de kinderen. Dank zij die collega slaag ik erin werk en gezin goed te combineren.”

Humor is beste medicament!

“Nu moet je nog van je kinderen profiteren!’ Het is één van de boodschappen die ik regelmatig meekrijg van oudere patiënten. ‘Het is de plezantste tijd’ zo geven ze me mee. Vaak ben ik onder de indruk van hun verhalen. Het geeft me zoveel voldoening. ‘Tevreden dat we zo oud geworden zijn’ of ‘In wat voor een wereld leven wij?’ Onderweg stel ik wel vast hoe eenzaam sommigen zijn. Bij een overlijden – want plots kom je ergens binnen en vind je de patiënt levenloos in bed of in de fauteuil – stel je vast dat er dan toch meerdere kinderen zijn in het gezin van de bejaarde. En waarom zag ik ze dan nooit of sprak de patiënt er niet over?“ Hulp bij het toilet, spuitjes geven, wond- of palliatieve verzorging, Het hoort allemaal bij het takenpakket van een verpleegkundige die zorg aan huis aanbiedt. Maar onvoorzien komen er heel wat opdrachten bij: een patiënt die tevreden is omdat ik op haar op zijn vraag een palmtakje meebreng, een boodschappenlijstje dat ik afwerk terwijl ik in de buurt ben van een andere patiënt, af en toe de brievenbus leegmaken. “En het gebeurt”, zegt Steven, “dat ik help bij het ophangen van gordijnen... Je weet wanneer je ergens binnenkomt, maar het is niet altijd voorspelbaar wanneer je naar de volgende patiënt kan. En die zit

uiteraard ongeduldig te wachten. Elke dag ontvang ik telefoontjes met de vraag of ik hem of haar niet vergeten ben. Velen vullen hun dag met tv-kijken. Vaak tot 's nachts en dan kom ik ze na het middaguur douchen. 'Nee, ik ben niet bang voor de dood' hoor ik vaak. Omgaan met trauma's na bijvoorbeeld een auto- of motorongeval, is moeilijk. Wat op ons afkomt, is zo divers. Een verpleegkundige moet altijd doorwerken, maar mag nooit de indruk geven dat hij gehaast is. Als je in een rolstoel zit, dan beseft je pas wat het is als je niet meer buiten komt. Veel blijft je bij, neem je mee in je rugzak. Bijvoorbeeld de verzorging van een anderhalf jaar oud palliatief patiëntje aan wie ik dagelijks technische zorgen toediende. Troosten en moed geven. Ook grappige anekdotes helpen. De glas is best altijd half vol."

Tijd voor ontspanning

Het is evident dat de boog niet altijd gespannen kan zijn. "10 jaar lang volgde ik muziekschool aan de academie August De Boeck in Merchtem en Asse. De laatste jaren richtte ik me vooral op slagwerk. En wie Duk – het Merchtemse festivalorkest – kent, weet dat ik daar al 25 jaar lang de drummer van ben. Veel repeteren we niet, we doen dit alleen vóór een nieuwe reeks optredens. Op 1 april stonden we na corona weer eens op het podium. En of dat deugd deed! Vroeger speelde ik voetbal bij Langevelde, en 'lopen' doe ik eigenlijk de hele dag. Mijn stappenteller toont aan dat ik steeds in beweging ben. Geen liften voor mij, steeds de trap. En dat houdt me fit. Elk jaar gaan we én in de zomer én in de winter met het gezin op vakantie. En regelmatig komt daar nog een weekendje bij. Vanessa en ik slagen er wel in het evenwicht te bewaren." (HVdS)